

NGƯỜI RẠCH GIÁ

LÁ THƯ SỐ 39, ÚC CHÂU - THÁNG 9 NĂM 2007

Trong số này:

Chuyện Lắm Cẩm Về Mập Ôm	1
Thơ: Mùa Đông	3
Vòng Vo Thế Sự	4
Mẹ Âu Cơ	6
Thơ: Một Minh	7
Thơ: Già biệt thầy ... , Một chút gì cho nhau	8
Thấp Hơn Mặt Đường	9
Thơ: Đêm trên đỉnh sấu, Trăng Bên Khung Cửa	11
Thơ: Nắng Cuối Đông	12
Thư Tín Hội Ngộ	13
Thơ: Nỗi Lòng Khách Lạ Phương Xa	14
Danh Sách Đóng Tiền Tham Dự Hội Ngộ	15

Trời Sydney bắt đầu bớt lạnh. Mùa xuân sắp trở về. Ai có vườn hồng chắc đang tỉa cây cảnh cho mùa sắp tới.

Ai vui xuân mới, chớ Ban Tổ Chức Hội Ngộ thì càng có nhiều việc phải làm. Tháng rồi, chúng tôi ra mắt lá thư trễ cũng vì phải chờ tin tức Hội Ngộ đăng gọi cho thầy cô và quý vị theo dõi. Và chắc càng gần tới ngày hội ngộ thì BTC càng bận, chúng tôi xin chia sẻ những khó khăn của BTC và kính mong quý thầy cô, quý vị vui lòng bỏ qua cho những sơ sót, nếu có, của BTC.

Hiện tại, chúng tôi đã ra sức ủng hộ BTC bằng cách gửi lá thư đến mọi người, nhất là quý vị không có Internet. Nhưng vì khả năng hạn hẹp, sau tháng 9 này, chúng tôi phải nhờ sự giúp đỡ tài chính của quỹ Hội Ngộ và chỉ có khả năng gửi thư cho quý vị đã ủng hộ chúng tôi lâu nay và quý vị đã ghi tên tham dự Hội Ngộ vào dịp

cuối năm.

Mới ngày nào chúng ta đón chào Hội Ngộ Houston. Vậy mà chỉ khoảng 4 tháng nữa, lần hội ngộ thứ sáu của thầy trò Kiên Giang lại ra mắt ở Sydney. Đây là một dịp để chúng ta quây quần ôn lại chuyện cũ cũng như chuyện mới - nói cho xôm là ôn cố tri tân. Xin hãy bỏ chút thì giờ để tìm lại những hình ảnh thân thương ngày còn cắp sách đến trường.

Ngoài ra, Ban Báo Chí Hội Ngộ có nhờ chúng tôi thông tin giùm: xin thầy cô và quý vị vui lòng gửi bài vở cho Đặc San Hội Ngộ gấp vì thời giờ không cho phép kéo dài thêm nữa.

Kính chúc thầy cô và quý vị một tháng an lành, hạnh phúc và như ý.

Kính chào,

Người Rạch Giá

Chuyện Lắm Cẩm Về Mập Ôm

Lần trước viết bài lắm cẩm về “ăn”, tôi chợt nghĩ liền đề tài lắm cẩm kỳ này phải là chuyện “mập, ốm”. Ăn nhiều quá mà ít vận động thì mập, ăn ít quá - không cần vận động gì hết vì có sức đâu mà vận động? - thì ốm. Đó là chuyện thiệt đơn giản và ai cũng biết hết. Cứ kalori vô nhiều hơn kalori ra thì cơ thể ta lấy cái kalori dư biến thành chất béo để dành những lúc đói - không có kalori vô - thì đem ra xài dần. Kiểu như mình lúc làm có tiền, không xài hết mà để dành chút đỉnh phòng khi mưa gió trở trời bệnh tật không đi làm, không kiếm tiền được. Quan niệm của tôi rất là đơn giản như vậy. Cứ kalori vô và kalori ra mà có chuyện mập ốm. Vậy mà rất nhiều người không đồng ý với quan niệm này. Họ nói không có đơn giản như vậy đâu! Nếu không đơn giản như vậy thì phức tạp đến mức nào? Tôi thử lắm

cẩm theo cái hiểu biết của tôi về chuyện này coi phức tạp tới đâu? Vì là lắm cẩm nên xin quý vị đừng coi bài viết này như một bài khảo cứu về chuyện mập ốm. Những ý kiến trong bài lắm cẩm này - và tất cả những bài lắm cẩm khác của ông già lắm cẩm - là của riêng tôi, do đó rất là lắm cẩm, không đúng hoàn toàn hay sai hoàn toàn. Quý vị nào có quan điểm ngược lại xin cứ mạnh dạn viết bài cho Lá Thư bày tỏ quan điểm của mình. Tôi bảo đảm ban chủ biên của Lá Thư sẽ đăng hết.

Trước khi lắm cẩm vô chuyện mập ốm, tôi thấy trước hết phải trả lời câu hỏi này: “Thế nào là mập?”, “Thế nào là ốm?” Vì chuyện mập ốm gần giống như chuyện nghệ thuật, nghĩa là trăm người trăm ý. Thí dụ như anh A phê bình: “Coi bà đó kia! Bả mập quá!” thì có thể anh B cãi lại: “Theo ý tôi thì bà đó đâu có mập! Như vậy là vừa!” Viết tới đây tôi thấy cần mở ngoặc để nói về quan niệm của tôi thì người phụ nữ “có da có thịt” chút đỉnh tôi thấy

(Xem tiếp trang 2)

(Tiếp theo trang 1)

đẹp hơn mấy cô ốm như người mẫu trình diễn thời trang. Như vậy cứ cãi nhau về chuyện mập hay không mập hoài sao? Rồi sẽ không đi tới đâu hết! Quý vị đừng lo. Mấy nhà nghiên cứu, mấy khoa học gia, mấy bác sĩ... cũng đã nghĩ tới chuyện đó lâu rồi. Nên họ đưa ra tiêu chuẩn rất rõ ràng theo họ thế nào là mập, thế nào là ốm. Tôi muốn nói tới cái gọi là Body Mass Index (gọi tắt là BMI) Muốn biết BMI của bạn bao nhiêu thì bạn lấy sức nặng của bạn (tính bằng ký lô) chia cho bình phương của chiều cao của bạn (tính bằng mét). Thí dụ một người nặng 60 ký lô, cao 1m60 thì số BMI của người đó là 60 chia cho bình phương của 1m60 (tức là 1.60 x 1.60) ra con số 23.4375. Người nào có số BMI dưới 18.5 là người ốm (underweight). Người nào BMI từ 18.5 đến 24.9 là bình thường không mập không ốm (normal) Người nào BMI từ 25.0 đến 29.9 là mập (overweight). Ai có BMI từ 30.0 đến 39.9 là béo phì (obese). Còn BMI từ 40 trở lên là quá béo phì (morbidly obese). Tuy nhiên con số BMI cũng không hoàn toàn đúng lắm, như mấy vị tập tạ lực sĩ đẹp hay mấy lực sĩ chạy tốc lực 100m hay 200m. Với mấy người này thì con số BMI của họ thường là thuộc loại mập, có khi loại béo phì nữa! Nhưng mà thiệt ra thì họ có béo gì đâu? Cơ thể họ toàn là bắp thịt không chớ chất béo đâu có bao nhiêu? Nói chung thì con số BMI cũng đúng, cũng đáng tin cậy. Nếu con số BMI của bạn là 21 thì bạn thuộc vào loại lý tưởng không mập không ốm. Nếu BMI của bạn khoảng 18.7 thì bạn cũng thuộc loại trung bình nhưng mà hơi ốm đó nhe! Cô ăn uống nhiều để lên vài ký, chớ đừng để xuống ký, không tốt. Còn nếu BMI của bạn là 24 hay 24.5 thì cũng thuộc vào loại trung bình, nhưng mà đừng để lên ký nữa nhe! Thêm vài ký là bạn sẽ nhảy vào loại mập đó! Cứ như vậy mà ta tính chuyện mập ốm. Tôi chỉ nói tính chuyện mập ốm thôi chớ không nói tới chuyện có thân hình đẹp hay không đâu nhe! Vì cùng một số BMI mà có người có thân hình chữ V xuôi (ngực nở, bụng thon), người khác có thân hình chữ V ngược (bụng nở, ngực thon). Mà nếu bàn qua chuyện thân hình đẹp, tôi sợ ta sẽ lắm cảm lạc đề vì về cái vụ thân hình đẹp thì trăm người ngàn ý, không biết đâu mà rờ.

Mấy người cho vấn đề mập ốm phức tạp, chớ không đơn giản calori vô calori ra như quan niệm của tôi, hỏi tại sao có người ăn ít mà cứ lên ký hoài? Hay là tại sao có người dễ mập và có người khó mập? Cái vụ sao có người ăn ít mà cứ lên ký hoài thì tôi có thể lắm cảm trả lời bằng cách hỏi lại là “ăn cái gì mới được chớ?” Có thứ chỉ có chút xíu mà mấy ngàn calori, ăn toàn đồ dầu mỡ mấy thứ mà tôi gọi là thuốc độc như khoai tây chiên (chip), gà chiên..., mấy cái thứ junk food. Tôi không phải là

chuyên viên về ăn uống dưỡng sinh (nutritionist) nên không dám bàn kỹ về vụ này. Lại có người nói mình ăn ít nhưng thật ra chỉ ăn ít ở mấy buổi ăn chính như ăn sáng, ăn trưa và ăn tối thôi còn giữa mấy bữa ăn đó là cứ liền miệng hết chip đến biscuit, hết bánh tới kẹo... làm như mấy thứ đó -mấy thức ăn giữa bữa ăn- là không kể! Thường là mấy cái vụ ăn lật vặt đó mới làm mình dễ lên ký. Còn chuyện tại sao có người dễ mập có người khó mập? Nghe nói gần đây, mấy nhà khoa học khám phá ra cái “gene” gọi là “gene mập”, mấy người dễ mập có “gene” này. Chuyện “gene mập”, “gene ốm” thú thiệt tôi không rõ lắm. Nhớ mấy năm trước tôi xem một phim tài liệu về mấy người quá béo phì (tôi không biết dịch thế nào cho chữ morbidly obese), có ông đó chắc cũng trên 400 ký, đi không nổi nữa (vì quá mập), ông ta cứ lải nhải đổ thừa tại ông có “gene mập”, vừa đổ thừa, miệng vừa ăn liên tiếp hết cái này đến cái khác. Có người cho là chuyện mập quá, ốm quá là nguồn gốc ở bệnh tinh thần. Nói như vậy thì biết đâu mà rờ! Tôi thấy cái gì cũng do thói quen, có người buồn thì ăn, vui cũng ăn... riết thành thói quen, lúc nào cũng thấy cái miệng nhóp nhép. Rồi than: “Tôi có ăn gì đâu mà sao cứ lên ký hoài!”

Ở mấy cái xứ Tây Phương giàu có này, đồ ăn dư thừa, lại rẻ, lại ngon miệng (ngon miệng chớ tốt cho cơ thể hay không lại là một chuyện khác) cho nên ăn kiêng là chuyện khó, cảm dỗ đầy rẫy khắp nơi. Mấy chỗ bán junk food càng ngày càng nhiều, bán toàn những thứ ngon miệng chớ không tốt cho cơ thể chút nào (Tôi thấy hầu như cái gì ngon miệng là cái đó không tốt cho cơ thể. Không hiểu tại sao kỳ quái như vậy). Chúng ta thường dễ bị cái ngon miệng nó dụ dỗ. Sống ở mấy chỗ thiếu ăn thiếu uống thì ngược lại, không có đủ để ăn thì làm sao có chuyện bị “cái ngon miệng dụ dỗ” nữa? Calori vô không đủ để nuôi dưỡng cơ thể thì chỉ có chuyện chờ chết đói chớ làm gì có chuyện sợ mập! Một nơi nhiều đồ ăn quá, ăn nửa bỏ nửa, nơi khác thì không đủ ăn, thiếu ăn chết đói hàng ngày. Tôi lại trở về cái chuyện không công bằng nữa! Nếu trên trái đất này mọi chuyện công bằng thì là thiên đường rồi! Nói thật, theo ý nghĩ lắm cảm của tôi thì chỗ nào có con người là chỗ đó không có công bằng, không có bình yên, vì cái cốt của con người là giành nhau, đánh giết nhau, đâm chém nhau mà! Phải không quý vị? Như vậy mới là con người chớ! Không thì là tiên hết.

Năm mươi năm gần đây báo chí và ti vi (TV) ở Mỹ, ở Úc cứ nhắc nhở hoài là số người mập (overweight) càng ngày càng tăng, lên tới con số trên dưới 70% dân số. Rồi có lúc báo chí, TV báo động cái vụ mập (overweight) lan xuống tới con nít nữa, chớ không phải chỉ ngưng ở người lớn thôi! Có

(Xem tiếp trang 3)

(Tiếp theo trang 2)

thể có người nói: “Ồ! mập thì mập đó! Có sao đâu?”
Mấy vị bác sĩ, mấy người liên hệ đến sức khỏe thì nói khác: “Mập không tốt đâu!” Càng mập càng thu hút nhiều thứ bệnh như bệnh tim, cao máu, cholesterol cao, tiểu đường... Nếu trên dưới 70% người Mỹ, Úc là mập, có nghĩa là nhiều bệnh tật thì tôi phải kết luận là những bệnh tật này không làm chết người vì tuổi thọ trung bình của người Mỹ, người Úc cứ tăng hoài, có giảm đâu? Chắc cũng nhờ khoa học tiến bộ, như là y khoa. Riết rồi bệnh gì cũng chữa được hết, nếu không chữa trị dứt được bệnh thì cũng làm cho bệnh nhân sống hoài mà không chết dù sống cuộc sống không đáng sống: không thấy, không nghe, không cảm, không tự làm được chuyện gì cho mình hết. Vậy thì sao? Vậy thì cứ ăn uống thả cửa, cứ mập thả cửa chứ sao? Có chết đâu mà sợ! Tôi lại càng tin là quan niệm lắm cảm của tôi: “Cái sống chết chẳng dính dáng gì tới tình trạng sức khỏe hết” là không sai lắm đâu! Có nhiều người mạnh khỏe mà rồi thỉnh linh lẩn đùng ra chết. Có người bệnh tật hoài mà cứ sống hết năm này đến năm khác. Có khi mấy người này muốn chết thấy mò mà không chết mới chết chứ! Chắc vì vậy mà có người tuyên bố không cần sức khỏe vật chất. Nói gì thì nói chứ sống mà khỏe mạnh thì sướng hơn sống mà bệnh tật, yếu đuối. Không biết có ai chống đối tôi về quan điểm này không?

Không biết cái vụ mập, ốm có phải là do cái số không? Nếu có “gene mập” thiệt, thì chuyện mập, ốm phải là do số mạng, còn nghi ngờ gì nữa? Lắm cảm tới, lắm cảm lui, tôi vẫn tin là chuyện mập ốm tùy thuộc vào chuyện calori vô và calori ra và mình có thể điều khiển cái chuyện đó được. Quý vị có con số BMI rồi, đừng để nó cao quá hay thấp quá. Nếu được ở con số lý tưởng là 21 thì hết xảy. Còn những vị không kèm nổi những cảm dỗ của junk food thì cứ ăn thả cửa, mập thì cứ mập có sao đâu? Nhưng đừng có than là “Tôi ăn ít quá mà sao cứ lên ký hoài”. Nếu có bị mấy cái bệnh do chuyện mập gây ra thì cũng đừng lo vì có bác sĩ, có y học tiến bộ bên này. Với lại chuyện bệnh tật chẳng dính dáng gì tới chuyện sống chết đâu! Vì như tôi viết bên trên có người bệnh tật đủ thứ hết mà vẫn sống rề rề hoài, có muốn chết cũng không chết được!

Nhân dịp viết bài này, tôi xin nói qua về cái vụ thống kê coi có bao nhiêu người đọc chuyện lắm cảm, email cho tôi. Kết quả của cái thống kê đó đúng như tôi dự đoán: số người email hay điện thoại cho biết có đọc bài lắm cảm của tôi (kể cả những vị trong ban biên tập Lá Thư NRG) đếm không hết đầu ngón tay. Tôi dự đoán chắc ít người email lắm (vì thí dụ như có vài trăm người email – còn lâu à! – thì chắc tôi check mail mệt nghỉ) mà không ngờ ít dữ vậy. Viết bài mà hổng có ai đọc hết thì tôi nghĩ như

là ngồi lảm bảm nói chuyện một mình. Ai thấy người nào ngồi lảm bảm nói chuyện một mình thì gọi người đó là “mát dây”, là “đầu óc không được bình thường”. Không biết còn người viết bài mà không ai đọc hết thì gọi là gì? Cũng vì lý do viết không ai đọc cộng thêm lý do có lúc bận rộn mà tôi đành thất hứa không thể xuất hiện bài vở đều đều mỗi tháng trên Lá Thư NRG được. Hơn nữa, không có tôi lảm cảm thì có NXD lảm cảm. Chuyện lảm cảm đâu phải là độc quyền của người nào đâu? Càng nhiều người viết lảm cảm thì càng vui chớ có gì hại đâu? Lá Thư còn có chuyện tâm phào của Trần Lão (mấy số gần đây vắng mặt Trần Lão, chắc là vì bận rộn lo chuyện tiếp tổ chức Hội Ngộ cuối năm nay) còn chuyện của Hai Hòn (lâu quá không thấy xuất hiện). Thành ra không có tôi thì “chợ vẫn đông”. Nói vậy chớ không phải tôi giận lẫy chuyện không có nhiều người email cái vụ thống kê đâu! Tôi vẫn sẽ cố gắng lảm cảm nhiều nhiều trên Lá Thư cho đến ngày bị tây chay không đăng bài mới thôi. Chỉ có điều là không dám hứa xuất hiện hàng tháng nữa. Nhân nói đến chuyện viết bài, số tháng 7 của Lá Thư NRG tôi đọc bài của Xuân và L.K.Loan, tôi thấy thích hết sức. Hy vọng trong tương lai được đọc nhiều bài của hai vị này và nhiều vị khác ở nhà ngồi xa-long đọc Lá Thư hay đọc trên Internet. Nhiều bài vở của nhiều vị sẽ làm Lá Thư NRG nhiều màu sắc. Còn hơn đọc mấy cái chuyện lảm cảm của tôi hoài. Lâu quá tôi không được đọc bài nào của thầy Nhơn, thầy Trực. Hy vọng hai thầy này có viết bài cho Đặc San Hội Ngộ cuối năm nay. Còn cô Tường Vi và cô Ngọc Mai nữa! Đón coi Đặc San! Đón coi! Hẹn lắm cảm lần tới.

Người già lảm cảm

Mùa Đông

Cái lạnh mùa đông còn đó

Làm tôi thấy co ro

Gió đông kêu rào rạc

Lác đác lá rơi rơi...

Ở nơi đây, có người bảo tôi rằng

Thế gian này thuộc về tôi

Nhưng sao trong đám đông ồn ào

Tôi lại đánh rơi mình đâu mất ?!

Vì trên chiếc tàu đang phiêu bạt

Kẻ đi để lại bến vương sầu

MTM

VÒNG VO THỂ SỰ

Ông già lẩm cẩm viết “chuyện lẩm cẩm về ăn” một hơi ba bốn trang làm NXD này thấy hào hứng, vừa đọc vừa cảm thấy như có kiến cắn bụng. Nhất là đọc đến cuối bài. Chèn ơi! Ông già lẩm cẩm bày công thức nấu món “chè cá lóc”, mà tui là loại hảo ngọt nên hí hửng mừng thầm, phen này chắc có món chè ăn ngon. Ai dè, ông lại kết luận bài chuyện lẩm cẩm là dạy cách nấu món chè “quái đản” xong đổ vào thùng rác, thật là độc đáo, chẳng ai ngờ được.

Ông nhắc đến các món ăn trong bài tháng rồi làm tui nhớ đến món ăn đặc biệt của Rạch Giá mình là “bún nước cá lóc”, ngoài dân địa phương như chúng ta ra đa số dân miền tây từ Sài Gòn trở lại đều biết tiếng. Nếu đã từng đặt chân đến Kiên Giang thì:

“Ai về Rạch Giá Kiên Giang

Ăn tô bún cá chứa chan tình người”

Thật sự là vậy. Câu ca dao trên thật không ngoa chút nào. Nhớ lại khi còn nhỏ, có một dạo ngày nào tui cũng ghé qua gánh nước bún cá của bà Ba bên cạnh tiệm cà phê hai căn, đối diện tiệm Quách Xái ở đường Phan Bội Châu. Tui khoái ngồi chòm hỏm xực hết một tô bún nước cá ngon lành, bốc khói thơm ngun ngút ngọt ngào mùi cá lóc. Vừa ngồi ăn tại chỗ, vừa nhìn nồi nước xúp cá sôi ùng ục, trứng cá nổi lênh bênh trên mặt. Hấp dẫn hơn bên cạnh đó là một thố tôm càng xắt nhỏ được ngào hay ram đồ au, bóng lưỡng, tô củ kiệu thái nhỏ để sẵn, chan vào chút nước mắm nhĩ Phú Quốc và muống ớt tươi băm nhuyễn. Nhắc lại món bún này, đến nay tui vẫn còn thêm cái hương vị độc đáo ở cái xú phèn chua, nước ngọt, đậm tình quê hương, Rạch Giá yêu thương của chúng ta. Không biết bà Ba bán bún ngày xưa có còn sống không? Có truyền nghề lại cho con cháu món nước lèo cá lóc và món tôm ram độc nhất vô nhị không? Tui đã cố tìm lại món bún ngày xưa, hương vị đặc biệt không nơi nào làm giống, mặc dù năm ngoái chúng tôi bốn người bạn già ở Úc cùng về Việt Nam, đã ghé vào quán bún cá số 35 Hàm Nghi, thẳng Cương ăn một lúc 3 tô cho bỏ ghét, bỏ thèm; mọi người chung quanh nhìn nó lắc đầu, ngạc nhiên về sức mạnh ăn của ông Việt Kiều về nước như lâu ngày thiếu ăn vậy.

Vòng vo thể sự ... là phải nói đến chuyện phát hành lá thư Người Rạch Giá hàng tháng; chuyện hội ngộ thầy trò Kiên Giang cuối năm nay ... mà ban tổ chức đang bận rộn nhận phiếu tham dự; chuyện booking thêm khách sạn cho quý vị ở xa; chuyện lo bài vở cho cuốn đặc san v.v... ôi thôi đủ thứ! Cũng vì vậy mà lá thư Người Rạch Giá tháng này ra hơi trễ. Tui được xem bản nháp đã lay out (trình bày)

trước khi lên khuôn trình làng nhưng cũng trễ hơn mọi khi. Sáng nay tui đi chợ gặp chị My. Chị My là một trong những độc giả trung thành của lá thư NRG hàng tháng, chị hỏi lá thư Người Rạch Giá tháng này có ra không sao chưa thấy đưa lên Net. Tui nói dĩ nhiên phải có chứ. Có thể vì bận lo ba vụ hội ngộ mà người phụ trách lay out lá thư chưa đưa lên Net kịp như quy định. Thì ra hôm nay là 29 tây rồi, trễ hết 4 ngày so với lịch trình 25 tây mỗi tháng của lá thư thì đã có người thắc mắc, chờ không được mà hỏi thăm.

Chuyện trò với chị My, tui mới biết được chị là người thường xuyên đọc lá thư NRG qua trang mạng, dù năm nay tuổi chị đã trên sáu mươi. Chị nói lúc đầu chị không biết sử dụng computer, nhưng từ lúc được người quen cho mấy cái trang mạng của hội ngộ và người Rạch Giá, chị nhờ mấy đứa con chỉ cách sử dụng nên từ từ cũng biết chút đỉnh, vào dạo lai rai trên các trang mạng. Và bây giờ cũng là một độc giả trung thành và thường xuyên của lá thư Người Rạch Giá trên máy computer. Nghe nói vậy, tui thật sự khâm phục những người lớn tuổi như chị đã chịu khó học hỏi từ các con mình, đã dẹp bỏ mặc cảm tự ti, học hỏi để hiểu biết cách sử dụng những căn bản về computer, một kỹ thuật vi tính rất tinh vi hiện đại của thế kỷ 21 mà mình không xài thì là cả một sự thiếu sót trong cuộc sống hiện nay. Theo tui biết thì có rất nhiều người dị ứng với cái computer, có thể vì lớn tuổi học hỏi khó khăn, có thể vì làm biếng, có thể bận rộn hay vì một lý do cá nhân nào đó. Nên người Rạch Giá mỗi tháng phải in ra cả trăm lá gởi bưu điện đến nhà theo yêu cầu.

Lá thư Người Rạch Giá sống và tồn tại hơn ba năm nay là do sự yêu thương, giúp đỡ của thầy cô, bạn học Rạch Giá khắp nơi trên thế giới. Đặc biệt nhất là các thầy cô và bạn bè Úc Châu, nơi ra đời của lá thư. Từ những bước đầu khó khăn vồn vện chỉ có vài trang; bài vở, thơ văn ngắn gọn, đơn giản, với sự cộng tác của các cây viết thầy trò cây nhà lá vườn. Càng ngày lá thư càng trưởng thành và ngày nay được mọi người trên khắp năm châu, bốn biển biết đến. Nói đến sự thành công vượt bậc của lá thư, ngoài các vị thường xuyên cộng tác ra chúng ta phải kể đến sự nhiệt tình làm việc và đóng góp của Liêm; người không ngại bỏ ra rất nhiều thì giờ và tâm huyết cho lá thư NRG nên mọi người như chúng ta hàng tháng mới có dịp thưởng thức được những văn thơ, những dòng chữ “cây nhà lá vườn”, những thông tin liên lạc của các thầy cô bạn bè Rạch Giá khắp nơi.

(Xem tiếp trang 5)

(Tiếp theo trang 4)

Dòng đời và thời gian lặng lẽ trôi. Lá Thư Người Rạch Giá đều đặn phát hành mỗi tháng không gián đoạn. Những thăng trầm, khó khăn của bất cứ sự việc gì cũng có thể xảy ra dù là một việc làm vui chơi chung, một việc giải trí bên lề sau những ngày làm việc vất vả. Lá thư Người Rạch Giá Úc Châu cũng không ngoại lệ, đã vượt qua mọi trở ngại để cố gắng duy trì ra mắt hàng tháng cho quý bạn đọc. Rồi chuyện hội ngộ thầy trò liên trường Kiên Giang thế giới được vinh dự tổ chức tại Sydney Úc Châu. Lá thư Người Rạch Giá cũng là một gạch nối, là một thông tin liên lạc cho việc hội ngộ. Người đứng mũi chịu sào, đại diện cho tổ chức hội ngộ cũng là người đại diện việc phát hành lá thư Người Rạch Giá lâu nay.

Thấm thoát đã hơn một năm, từ ngày ban tổ chức hội ngộ được thành lập với sự thiết tha kêu gọi của người đại diện. Số người ủng hộ, hợp tác tuy không đủ theo yêu cầu nhưng cuối cùng cũng thành lập được ban tổ chức với số người hết sức khiêm nhường so với một việc làm có tính cách hết sức qui mô quốc tế như vậy. Chuyện đầu tiên “tiền đâu?” là việc lo ngại nhất của BTC khi bắt đầu. Cuộc vui chơi nào mà chẳng có tốn kém. Mọi người đều biết, nếu không đủ tiền thì có thể tuyên bố bỏ cuộc. Trên đời này không tiền thì khó mà làm được việc gì, dù là một việc làm vui chơi, một việc vác ngà voi vô vụ lợi. Rồi tất cả thầy cô, bạn bè, thân hữu Kiên Giang khắp nơi trên thế giới đã nhiệt tình “góp một bàn tay” ủng hộ tài chánh. Một số mạnh thường quân đã bỏ ra số tiền khá lớn giúp đỡ hết mình. Theo bảng báo cáo tài chánh ủng hộ đến nay so với kế hoạch dự chi cho hội ngộ, thì số tiền đã có cũng không dư, mà chỉ vừa đủ khích khao để trang trải cho phần dự chi. Tui rất cảm động cho sự đóng góp hết lòng của quý vị khắp nơi, đã giúp cho ban tổ chức có đủ tài chánh tiến hành công việc hội ngộ thầy trò liên trường Kiên Giang 2007 được thuận lợi.

Chuyện “đầu tiên” đã vượt qua, chuyện kế tiếp là có tiền không biết cất đâu? Việc mở trương mục ngân hàng cho một tổ chức “vô vụ lợi” để hạn chế sự phiền phức với sở thuế mặc dù không khó nhưng cũng gặp vài trở ngại nhỏ, rồi mọi việc cũng xong, đã đi vào quỹ đạo, một hệ thống kế toán rõ ràng minh bạch. Sau đó các mạnh thường quân lần lượt gửi tiền ủng hộ chuyển tiền vào trương mục Kiên Giang Alumni Association. Kế tiếp là cuối tháng 12 vừa qua, các anh em đại diện Melbourne tổ chức đêm ra mắt Cúp luân lưu để gây quỹ và quảng bá cho hội ngộ Sydney Úc Châu tương đối thành công và đạt được yêu cầu mong muốn. Rồi đến việc tổ

chức bán đồ ăn uống ở gian hàng hội chợ tết của Cộng Đồng Người Việt Sydney để kiếm lời và quảng bá cho hội ngộ; cùng với việc bán vé số gây quỹ cũng là một nỗ lực lớn của các anh em trong BTC Sydney, với sự hỗ trợ đắc lực của một số quý vị cựu học sinh và thầy cô. Đáng kể nhất là các vị mạnh thường quân đã tặng những món quà có giá trị để làm các giải thưởng.

Nói thì dễ, ai nói cũng được, làm thì thật sự không dễ ở cái xã hội mà cuộc sống bận rộn suốt ngày. Ai cũng có việc riêng tư, có việc gia đình, việc cá nhân để lo, ít ai chịu ăn cơm nhà lo chuyện thiên hạ, hay chuyện vác ngà voi. Tui nhớ ngày MTM cùng đi Mỹ nhận cúp luân lưu về có kể lại. Một ông thầy bên Mỹ hỏi nhóm Úc Châu rằng: “các em ăn mật gấu sao dám nhận cúp về làm”. Ông thầy đó đã có kinh nghiệm, nhìn được những khó khăn trong việc tổ chức nên có lòng nhắc nhở như vậy. Thật sự thầy không hù dọa và không nói ngoa. Nhưng mật gấu đắt, trị được nhiều chứng bệnh, nên đã trị gần dứt bệnh “liều mạng” của các anh chị em trong ban tổ chức, sau những sóng gió, những khó khăn mà các anh em đã vượt qua. Tui nhiệt liệt ủng hộ và cảm phục sự hy sinh của các anh chị em trong ban tổ chức đã bỏ ra nhiều thời giờ, nhiều công sức, kể cả tiền bạc cho công việc hội ngộ này.

Quý vị theo dõi tin tức trên trang mạng hội ngộ, theo dõi các diễn tiến sinh hoạt từng giai đoạn của ban tổ chức đã được thông báo trên lá thư Người Rạch Giá hàng tháng. Những thành quả gặt hái đến nay đáng được khích lệ, đó là nhờ sự làm việc tích cực của nhiều người, trong đó có sự cố gắng nhiệt tình của các thầy cô. Đáng kể nhất là người đại diện, đã bỏ ra rất nhiều thì giờ để thực hiện cho công việc chung này. Bây giờ mọi việc coi như tiến hành suôn sẻ, thuận lợi theo kế hoạch đề ra. Chúng ta, thầy cô, bạn bè khắp nơi chỉ việc ghi danh tham dự, đóng tiền cho ban tổ chức rồi chờ ngày đi dự hội ngộ. Ngày mà rất nhiều người trong chúng ta đang mong đợi, mong gặp lại bạn bè, thầy cô cũ năm xưa mà cuộc sống tha hương bao nhiêu năm nay đã khiến cho mọi người phải xa cách, ít có cơ hội và điều kiện gặp lại nhau.

Chân thành gửi lời chúc mừng đến ban tổ chức hội ngộ và lời chúc tốt đẹp đến tất cả thầy cô, bè bạn xa gần.

NXD

Lá thư bằng quơ,
Từ Melbourne, Australia.
Down Under.

20-Juillet-2007

Thương yêu gửi đến các bạn vào mùa lễ Vu Lan.

Mẹ Âu Cơ

Theo truyền thuyết ngày xưa, chúng ta có một người mẹ thật dễ thương. Đó là Mẹ ÂU CƠ.

Mẹ có thật hay không, chúng ta cũng không ai biết rõ, chỉ hiểu rằng khi cấp sách đến trường thì đã được dạy bảo về Mẹ ÂU CƠ.

Mẹ sanh ra một trăm cái trứng, khi trứng nở thành một trăm người con, năm chục trai, năm chục gái; mẹ đã đưa năm chục lên núi và năm chục xuống biển. Núi đại diện cho một sự hùng vĩ để chúng ta nương tựa vào mà sống, biển bao la bát ngát, giòng nước tràn trề không bao giờ chấm dứt như tình mẹ con, tình nhân loại, có lẽ vì vậy mà chúng ta mới có câu “công cha như núi Thái Sơn, nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra”.

Mẹ đã mang nặng trong người cả một trăm cái trứng, mẹ có mệt mỏi lắm không? Chắc mệt lắm chứ, nhưng có ai để mà than thở, chắc là không, vì chúng ta có bao giờ đọc những dòng chữ nào nói lên nỗi khổ của mẹ khi mang nặng đẻ đau. Lúc mẹ cần thai, mẹ có bị những đứa con trong bụng hành hạ, chúng ta gọi là ốm nghén, mẹ có phiền không, chắc cũng không, Mẹ Âu Cơ thật cam đảm, thật chịu đựng.

Tôi vẫn tin vào chữ duyên và nợ. Tại sao chúng ta lại được đưa vào cơ thể của một người đàn bà hoàn toàn xa lạ, để rồi chúng ta gọi là mẹ, má, mạ, bu, u, dè, và người đó phải mang nặng đẻ đau, lo lắng, thương yêu ta cho đến ngày nhắm mắt ra đi.

Tôi được cấu tạo bằng tình yêu thương của một đàn ông và người đàn bà, khi sinh ra tôi gọi hai người đó là “cha mẹ”. Tôi đã nằm trong bụng mẹ tôi cả những chín tháng mười ngày. Ngày mới đậu thai, tôi đã hành hạ mẹ, người đàn bà đó vì tôi mà mệt mỏi, không ăn không uống cả mấy tháng vì tôi đã làm hành làm tôi bà ta, tuy nhiên mẹ tôi vẫn phải chịu đựng. Thật tội làm sao, thương mẹ quá.

Không những tôi được nằm trong bọc sung sướng, ấm cúng mà mẹ tôi đã chuyển tất cả thức ăn, tất cả tình thương cho tôi. Dần dần tôi lớn lên trong bụng mẹ, mỗi lần tôi mệt hay giận hờn tôi cựa quậy, hay

đạp mạnh, mẹ xuýt xoa, đưa tay xoa bụng, ngậm bảo rằng: “con ngoan nhé, để mẹ làm công chuyện, đừng hư nghe chưa.”

Tuy chưa ra đời, tôi và mẹ đã có một sợi dây vô hình liên kết. Mẹ đã mượn sợi dây đó để đưa thức ăn vào người tôi, đã nuôi sống tôi trong chín tháng mười ngày. Mẹ có xanh xao vàng vọt làm sao tôi biết được, vì những gì ngon ngọt tôi đã dành lấy cả. Có ích kỹ, có xấu tánh không, làm sao tôi nhận thức được. Tôi đã vô tình đón nhận mà không biết đến sự hy sinh của người.

Và rồi cũng đến ngày nở nhụy khai hoa, mẹ tôi đau đớn cả mấy ngày, nằm cứ rên rỉ, thật đúng như người xưa đã nói: “Người ta đi biển có đôi, còn tôi đi biển mồ côi một mình.” Sau này khi có con, tôi mới biết rõ sự đau đớn, cái lo sợ khi lên bàn sanh không ai chia sẻ với mình.

Khi vừa ra đời, bác sĩ đặt tôi lên người mẹ; mẹ âu yếm đón lấy, ôm tôi vào người. Tôi mượn tiếng khóc để thay vào hai tiếng “mẹ ơi”, tôi sung sướng nằm yên trong vòng tay thương yêu của mẹ. Sau những ngày nằm yên trong bụng mẹ, tuy rằng sự liên hệ vẫn có, nhưng đây là lần đầu tiên mẹ được ôm tôi trong vòng tay của bà.

Bây giờ mẹ mới thật sự thấy tôi bằng đôi mắt của người. Mẹ hôn tôi, nụ hôn đầu tiên trong đời tôi; mẹ lật tấm khăn để nhìn tôi rõ ràng hơn, vuốt tóc tôi, cầm bàn tay nhỏ bé, nâng niu từng ngón, hôn từng ngón, hai tay người xoa bóp cả người tôi; có lẽ mẹ nghĩ đây không biết là mơ hay thật. Tôi sung sướng quá, nhắm nghiền đôi mắt ngủ yên.

Tôi nằm sát vào người mẹ, mẹ vẫn ôm tôi vào lòng sợ rằng con nằm trong bụng mẹ đã lâu quen đùa giỡn trong bọc nước, bây giờ ra ngoài không khí mẹ chỉ sợ con chưa quen lại giựt mình.

Tôi đói vì thức ăn không còn có sẵn như ngày trước. Không nói được, tôi đành phải khóc. Mẹ biết ý để miệng tôi vào bầu sữa tình yêu, bầu sữa đã nuôi tôi, dòng sữa đã cho tôi sự sống, đã phủ đáp cho tôi tình yêu thương tràn trề.

Ngày tôi lớn lên, mẹ đưa tôi đến trường. Ngày tựu trường mẹ đứng đó, chờ tôi vào tận lớp mới yên tâm ra về. Ôi bao nhiêu kỷ niệm, làm sao tôi ghi nhớ được. Những lúc tôi đau ốm, người lo âu, lúc nào cũng ngồi cạnh tôi, vuốt tóc và thở dài lo nghĩ. Mỗi lần tôi mở mắt là đã thấy người bên cạnh, những câu nói đầy thương yêu, ánh mắt nhìn con âu yếm,

(Xem tiếp trang 7)

(Tiếp theo trang 6)

làm sao tôi quên được

Tôi lập gia đình như bao người con gái khác, và rồi cũng sanh con để cái. Ngày cần thai, tôi báo tin cho mẹ tôi biết. Tôi nhìn mẹ tôi tủm tỉm cười, gọi “mẹ”. Mẹ nhìn tôi cười; mẹ biết con muốn nói gì rồi. Có lẽ cảm giác của tôi với đứa con đầu lòng cũng giống như mẹ ngày xưa mừng rỡ khi biết được có một sự sống trong người mình.

May mắn thay cho những ai còn mẹ, vì ngày khai hoa nở nhụy không phải “đi biển mò cô một mình” mà có người mẹ thương yêu bên cạnh, cầm tay nhỏ nhẹ nói rằng: “ráng con nhé, chịu khó đi, có mẹ và chồng con bên cạnh đây”.

Với năm tháng mẹ tôi già và tôi cũng theo dòng đời mà theo mẹ tôi. Mẹ đã có những con chướng, những thay đổi tánh tình của người lớn tuổi. Tôi nghiệm rằng người đã mệt mỏi, và cũng có thể lòng bất an vì lo sợ bệnh tật, lo sợ tuổi già đã đến. Tuy bận bịu với gia đình, nhưng tôi vẫn cố gắng dành thì giờ cho người. Người thích gì tôi chiều theo đó; người muốn gì tôi làm theo; công ơn đã nuôi nấng tôi, thương yêu tôi, thì những cái nhỏ nhặt mà tôi đưa cho người có đáng gì đâu.

Tôi vẫn nhớ có những cuộc tranh cãi thật dễ thương, vì mẹ và tôi hai thế hệ khác nhau; mẹ vẫn bảo: “cá không ăn muối cá ươn, con không nghe lời mẹ trăm đường con hư.” Tôi cười hỏi lại mẹ: “nếu người đàn bà hư hỏng, mẹ ơi làm sao họ dạy con được và họ đâu có xứng đáng làm gương sáng cho con họ, mẹ nghĩ sao?”

Mẹ cười hiền hòa xoa đầu tôi, con bé này lắm sự. Những cái thân thương, những câu nói tuy rằng đùa giỡn giữa mẹ con, nhưng bây giờ tôi mới nghiệm được đó là những bài học mẹ muốn tôi ghi nhớ.

Chúng ta lại đến chùa với mùa lễ Vu Lan. Bông hồng đỏ cho những ai còn mẹ, trắng người thương yêu đã bỏ mình ra đi. Nhìn các em cầm giỏ hoa trong đó trắng đỏ lẫn lộn, các em để cho mình tự lựa và chỉ phụ để cài lên áo.

Ngày còn mẹ bên cạnh, lâu lâu mẹ có làm phiền, tôi cũng hay ưả nhăn nhó, hay là vì công việc mệt mỏi trong cuộc sống, có đôi lúc không nhịn mẹ, giờ này đoá hoa hồng trắng cài trên áo, mẹ có còn bên cạnh để mình nhăn nhó nữa không, câu nói để tỏ lòng thương yêu chỉ được nói lên trong giấc mộng, cái gần gũi để được âu yếm ôm mẹ trong vòng tay cũng không còn nữa, tiếng gọi thật dễ thương “mẹ ơi”

dầu có được thốt ra cũng chỉ để tan vào hư không.

Mỗi lần về đến nhà, không còn người mẹ già thương yêu ra mở cửa cho con vào, nhưng câu nói “hôm nay con mệt không” có bao giờ tôi được nghe lại...

Đóa hoa hồng trắng đã được cài trên áo, mẹ tôi đã vĩnh viễn bỏ tôi ra đi.

Mẹ già như chuối ba hương,
Nhu xôi nếp một,
Nhu đường mía lau.

Võ thị Đồng Minh

Một Mình

Sáng nay thức dậy
Nhìn quanh một mình
Giật mình chợt nghe
Đàn chim sẻ gọi
Cõi đời hư vô
Số kiếp một mình
Mảnh tình vỡ tan
Tâm tư rối bời
Chơi vui giữa đời
Vì đâu tả tơi
Cuộc đời đổi thay
Ai nữ chia tay
Phai nhạt tình này
Đâu cánh chim non
Đâu cánh hoa soan
Còn đâu, còn đâu
Dấu vết xa xưa
Nửa cuộc tình này
Mãi mãi cô đơn

Loan Phượng (18/3/1996)

Giã biệt Thầy Lương minh Đáng 12/8/2007

Tối trời tháng Tám, mười hai
Bàng hoàng tin đến báo Thầy ra đi
Đông tàn chưa đã đổi thì
Lòng người bỗng chợt sầu bi phút đời
Melbourne trở lạnh sương khơi
Gió như lạc hướng sao rơi vĩnh hằng

Thầy ra đi!

Phút cuối vội vàng
Chẳng tiếng trời trần
Đường trần rơi bỏ
Thế sự, than ôi!
Việc đời còn đó
Vợ cô, con nhỏ
Đệ tử năm châu
Biết tựa vào đâu
Trời sâu đồ lạnh
Bao năm giáo huấn
Lời giảng còn đây
Tu học còn dài
Bạc Thầy Minh Triết
Nay Người nhập diệt

Công đức Thầy:

Bút mực nào tả xiết
Biết bao người sức kiệt
Bệnh khó, tưởng vô phương
Thầy cứu khỏi, chữa lành

Hội, tổ chức, đoàn thể
Chùa chiền, đền Quốc Tổ
Bao công trình cứu tế
Thầy lo toan giúp đỡ.

Hạnh bỏ tất lượng độ hoá thân
Điên đảo lắm đời trần khó phân
Có Thầy, khổ giảm bao phần
Để cho bá tánh tật lành, bệnh tiêu

Lúc sinh tiền bao nhiêu công đức
Nay trở về Tây Trúc cao vời
Thượng thiên như cũng thiếu người
Đưa Thầy về lại cõi trời hạnh sự

Khiến đệ tử bất ngờ:

Thương tiếc già từ
Nhân Điện minh sư
Nghĩa từ còn đó
Lòng đau khó tỏ
Lệ nhỏ chia ly

Đôi dòng tiễn biệt thôi thì
Nguyện Thầy về cõi thiên vi an lành.

Ánh Trang

Một chút gì cho nhau

Pha vào một chút môi hồng
Cõi lòng tôi gửi vào dòng mực xanh
Pha vào tia nắng mong manh
Ánh trắng vàng chiếc long lanh cõi tình
Pha vào chút chuyện chúng mình
Nhớ chẳng ngày ấy suy tình dệt thơ
Pha vào một chút mộng mơ
Tôi chờ tôi đợi ngẩn ngơ tâm hồn
Pha vào màu áo lụa vàng
Chàng chờ chàng đợi nàng đâu chẳng về

Charlie B & MTM

The 49 true ghost stories.

Duong Son and Anh Trang

Dear readers: The ghost stories in this series of collections are true. To minimise impact on businesses and place of interest, names of location, sites or stores have been abbreviated, unless stated.

Witnesses tell the stories. The author has no liability for any effects due to the series.

Story 10: Below The Street Level

A family of three, Steve, Kathy and their son, Daniel moved into a neat house with the beautiful front yard and back garden in the Eastern suburb of Melbourne. Generally, Steve was pleased with the house, but the house floor was much below ground level which concerned him. However he ignored it because Kathy was happy with the house.

Six months after moving in, it was Kathy's birthday party, after the guests left. Kathy asked:

"Steve! Was there an earth quake just now?"

'No! It's calm. I don't feel a thing,' Steve replied while cleaning up.

'I felt the house shook a bit and heard a huge noise like truck collision somewhere nearby.'

'No, I do not hear anything. Remember, we are living not far from the highway so you can hear a lot of traffic.'

'Oh yeah! I see.'

A few months later, Kathy realised that strange feelings only happened on days with a bright full moon.

'Steve! I think somethings unusual about the house,' she told Steve the phenomenon.

'I heard nothing. Are you feeling sick?'

'I felt uncomfortable with the noise and unbalanced when walking around the house. But when I go outside, I don't feel or hear anything at all though.'

'I've been to the doctor. He said I am alright,' Kathy added.

'What do you want me to do now?'

'I don't know. We can check history of the house, can't we?'

'Of course, we can.'

They put a request to the local city council, searched for information, documentations from realestate agents. The response was clear, no tragic incident had happened in the house before.

Kathy consulted a feng-shui expert. He gave advices

49 chuyện ma có thật

Đường Sơn và Ánh Trang phụ trách

Độc giả thân mến: Các truyện ma trong bộ sưu tập này có thật. Để giảm thiểu điều bất lợi cho vấn đề buôn bán hay các tụ điểm du khách yêu chuộng. Tên nơi chốn, địa điểm, các cửa tiệm đều được viết tắt.

Những người thấy đã kể lại. Người viết không chịu trách nhiệm nào về sự ảnh hưởng vì loạt bài viết này.

Chuyện thứ Mười: Thấp Hơn Mặt Đường

Một gia đình ba người, Steve, Kathy và con trai họ Daniel dọn vào ngôi nhà khang trang với sân trước, vườn sau thật đẹp. Nói chung, Steve rất hài lòng với căn nhà, nhưng chỉ có một điều làm anh lo là nền nhà lại thấp hơn mặt đường rất nhiều. Nhưng anh cho thông qua bởi vì Kathy hài lòng với ngôi nhà.

Sáu tháng sau ngày dọn vào, hôm tiệc sinh nhật của Kathy, sau khi khách về. Cô lên tiếng:

"Steve! Đang xảy ra động đất phải không?"

'Không! Bình thường. Anh không cảm thấy gì hết,' Steve trả lời trong lúc dọn dẹp.

'Em cảm thấy ngôi nhà hơi rung và nghe một tiếng động lớn như xe vận tải đụng vào nơi nào gần đây.'

'Không! Anh không nghe gì cả. Nên nhớ rằng, chúng ta ở gần đại lộ cho nên em nghe nhiều tiếng xe cộ qua lại.'

'Ồ! Đúng vậy! Em hiểu rồi.'

Vài tháng sau đó, Kathy nhận thức được rằng điều lạ lùng chỉ xảy ra vào những ngày trăng rằm

'Steve! Em nghĩ là có gì bất thường với ngôi nhà,' cô nói với Steve về hiện tượng này.

'Anh không nghe gì cả. Em có bệnh không?'

'Em cảm thấy khó chịu với tiếng động, mất thăng bằng khi đi lại trong nhà, nhưng khi đi ra ngoài thì không cảm thấy hay nghe gì cả.'

'Em đã gặp bác sĩ. Ông ta nói em bình thường,' Kathy nói thêm.

'Giờ thì em muốn anh làm gì nào?'

'Em không biết. Chúng ta có thể xem lại lịch sử ngôi nhà được không?'

"Dĩ nhiên là được."

Họ gửi thỉnh nghị lên hội đồng thành phố địa phương, tìm kiếm các tài liệu từ các công ty địa ốc. Câu trả lời rõ ràng, không có một bi kịch khủng khiếp xảy ra trong nhà trước. Kathy tham vấn một thầy phong thủy. Ông ta cho nhiều lời khuyên thay đổi vị trí vài vật dụng trong nhà. Nhưng ông ta xác

(Xem tiếp trang 10)

to relocate things in the house. But he confirmed the house architecture and the land were in a good feng-shui condition.

However, the phenomena still happened with Kathy. Steve turned to the local church. The priest did the blessing but later commented: "I do not see any thing strange or sign of spirit at all".

Kathy finally considered that the phenomenon was not serious matter. She could live with it.

One Autumn evening, when opening the door, Steve felt a strong cold air blowing around his back, just like someone was watching over him. He turned back to the street and saw nothing. He thought: "It was shadow of the opposite double storage house". But he opened the door and had the feeling of that cold air passed his face as it entered the house. Wind and falling leaves made him feel uncomfortable, lonesome in a ghostly scene.

The phenomenon happened again that week when he arrived home about seven o'clock pm.

One night, Steve and Kathy, both suddenly woke up because they heard a noise of collision. They came out and looked at the highway. Nothing had happened.

'Was it a dream?' Steve asked

'I think so. I saw two men with horrific faces, then heard the collision.'

'I dreamed of the same thing,' Steve confirmed

On the weekend afternoon, Steve and Kathy were working in the front garden. A retired couple accompanied by a dog walked by.

'Hello, how are you?' the man greeted in English with a strong European accent.

'Fine, thank you. I am Steve. Kathy, my wife,' Steve pointed to Kathy and then shook hand with the man.

'I am John. This is my wife. Belinda'

'When did you move in?' Belinda asked.

'Almost three years. And you?' Steve asked the couple.

'A long time ago, our house was the first one in this area, built on the corner of the street near the highway.'

'Was there any disaster in this area before?' Kathy asked the couple.

'Why do you think a disaster in this area?' John was surprised.

'Because we felt strange phenomenon in our home. Kathy heard truck noise, house shaking like an earthquake. I felt images wandering around the

(Tiếp theo trang 9)

định, kiến trúc ngôi nhà và miếng đất có diện phong thủy tốt.

Thế nhưng những hiện tượng đó vẫn xảy ra với Kathy.

Steve xoay qua nhà thờ địa phương. Vị tu sĩ đến làm phép nhưng sau đó bình phẩm: "Tôi không thấy điều lạ hay dấu hiệu ma quỷ gì cả."

Sau cùng Kathy nghĩ rằng hiện tượng cũng chẳng đáng quan trọng gì. Cô có thể chấp nhận được.

Một buổi tối mùa Thu, khi đang mở cửa, Steve cảm thấy một luồng khí lạnh mạnh thổi xung quanh sau lưng và như là có ai đó đang nhìn mình. Anh quay lại hướng về con đường và chẳng thấy gì cả. Anh nghĩ: "Đó là cái bóng của ngôi nhà hai tầng".

Nhưng anh mở cửa ra và cảm tưởng có một luồng khí lạnh thổi qua mặt mình và đi thẳng vào nhà.

Gió và lá rơi làm cho anh cảm thấy khó chịu, cô đơn trong một khung cảnh ma quái.

Hiện tượng đó xảy ra lần nữa trong tuần đó khi anh về nhà khoảng bảy giờ tối.

Một đêm nọ, Steve and Kathy, cả hai bất chợt thức giấc vì họ nghe tiếng đụng xe. Họ ra ngoài nhìn về đại lộ. Chẳng có gì xảy ra cả.

'Đó là giấc mơ à?' Steve hỏi.

'Em nghĩ vậy. Em thấy hai người đàn ông với khuôn mặt khủng khiếp, sau đó là tiếng đụng xe.'

'Anh mơ giống như vậy,' Steve xác nhận.

Một chiều cuối tuần nọ, Steve và Kathy đang dọn dẹp ở sân trước. Một cặp vợ chồng hưu trí đang dẫn chó đi dạo.

'Hello, các cháu khỏe không? Người đàn ông chào hỏi tiếng Anh với một giọng Âu châu nặng.

'Khỏe, cảm ơn bác. Cháu là Steve. Kathy, vợ cháu,' Steve chỉ qua Kathy, và bắt tay với người đàn ông.

'Bác là John, Đây là vợ bác. Belinda'

'Các cháu dọn vào đây bao lâu rồi?' Belinda hỏi.

'Chừng ba năm. Còn bác?' Steve hỏi lại hai người.

'Lâu lắm rồi, căn nhà của bác đầu tiên ở khu này, được xây tại góc đường gần đại lộ.'

'Có tai họa nào đã xảy ra trong khu này không?'

Kathy hỏi hai người.

'Tại sao cháu nghĩ là có tai họa trong vùng này?'

John ngạc nhiên.

'Bởi vì chúng cháu cảm thấy những hiện tượng kỳ lạ lắm. Kathy thì nghe tiếng xe vận tải, nhà rung chuyển như động đất. Cháu cảm thấy có những bóng lảng vảng xung quanh nhà.'

'Phải, điều mà bác nhớ là khi khu này hoàn toàn

(Xem tiếp trang 11)

house’

‘Well, from what I can remember this area was fully open for residential estate. A heavy loading truck lost the control from the highway, rolled over a few hundred meters downhill, and ended up near a big tree.’

‘Was the big tree in my backyard?’ Steve pointed to the top.

‘I do not remember which one! But two men had died at the scene. It took weeks to clean up the mess.’

Few months after Kathy gave birth to the second child. Steve accidentally found a number plate CAT155 under the soil in the backyard. He was surprised because it could read “KAT 15 -5, Kathy’s birthday”.

Steve thought that children were potentially unsafe if thing like a big round object from the street rolled downhill. Also the number plate matched Kathy’s birthday. He finally decided to sell the house and move to the Northern suburb.

(Tiếp theo trang 10)

mở rộng cho cư dân xây nhà. Một chiếc xe vận tải hạng nặng chở hàng hóa mất thăng bằng từ đại lộ, lăn xuống dốc mấy trăm thước và ngừng hẳn tại một cây lớn.’

‘Có phải là cây lớn trong vườn sau của cháu?’

Steve chỉ về phía ngọn cây.

‘Bác không nhớ cây nào! Nhưng hai người đàn ông chết tại chỗ. Phải mất mấy tuần mới dọn dẹp xong đồ vương vãi’

Vài tháng sau khi Kathy sanh đứa con thứ nhì. Steve tình cờ tìm thấy một bảng số xe CAT155 dưới lớp đất sộp trong vườn sau. Anh ngạc nhiên bởi vì nó có thể đọc: ”KAT 15-5, ngày sinh nhật của Kathy.’

Steve nghĩ rằng trẻ con thật sự kém an toàn nếu có vật lớn như hình tròn từ mặt lộ đổ dốc lăn xuống. Bảng số xe cũng trùng vào ngày sanh của Kathy. Cuối cùng anh quyết định bán ngôi nhà và dời về miền Bắc.

Đêm trên đỉnh sầu

* Gởi chị tôi

Em đã về nơi xứ Kiên Giang
Đi trên con đường Duy Tân cũ
Ngày xưa, chị đã nói
Hàng cây me già không còn nữa
Lá đã thôi bay
Chỉ còn lại bầu trời xanh ngắt
Vài vầng mây bay bay về Giồng Đá
Một lần là mãi mãi
Hồn của em vẫn phương trời Rạch Giá
Mà xác thân ở mãi Đại Dương Châu
Đêm trên đỉnh sầu
Ngoài trời mưa mùa đông tâm tã
Trong căn phòng ẩm cúng
Ta như con thạch sùng
Tiếc nhớ, một thời xa
Mai đây tuổi hạc về già
Đời cát bụi phù vân
Chôn thân miền đất lạ
Cũng xong một kiếp người

Vĩnh Hòa Hiệp

Trăng Bên Khung Cửa

Tình cờ trăng nép bên khung cửa
Ánh mắt vàng son chút ngại ngùng
Tơ tóc mấy mùa sương xuống lạnh
Khuya tràn tha thiết cả thình không

Người tư lự nằm nghe tiếng thỏ
Đi rồi về một thuở xa xăm
Trăng e ấp duỗi chân gối mộng
Nghe côn trùng hát khúc ca rong

Đưa tay đỡ bóng trăng đứng dậy
Tiễn trăng đi giấc ngủ gọi tình
Tiếng hoang dã rơi nghe lành lạnh
Trong đêm thâu chiếc lá lìa cành

Tàn đông rồi ngày mai ấm nắng
Còn bóng quơ chút lạnh lùng mờ
Ai theo trăng đi tìm chú Cuội
Ngàn năm rồi mộng vẫn không nguôi ...

NL

Nắng Cuối Đông

Hôm nay nắng gắt lên đôi chút
Trời bỗng tìm xuân cuối giấc đông
Vườn ở nhà ai còn lá rụng?
Mà sao canh cánh sợ tơ lòng

Giấc ngủ vẫn chưa tròn mộng điệp
Đường về quê cũ lặng tình thâm
Ở đây tóc đổi màu năm tháng
Kiếm sống trần ai đến nhọc nhằn

Vẫn muốn vui sâu thêm chút nữa
Thả hồn lang bạt với mong manh
Bạn ta ở chốn xanh xanh đó
Nghe vẫn com rau sống rất lành

Hôm nay nắng có thêm màu nhớ
Hoàng hoa đằng ấy có mơ mong?
Ta vẫn đeo vai chùng ấy mộng
Miệt mài trời đất cứ mênh mông!

Nắng ơi rất nắng mà sao gió
Xao xuyên lòng ta động tấm màn
Nghe trong thiên cổ mơ hồ lạ
Hình như còn đó nợ nghìn năm?

NL

Cám Ơn

Cô Bửu Thời (QLD): Đã nhận được \$25 tem cô gửi ủng hộ lá thư NRG. Cám ơn cô. Chúc cô và gia đình an khang, mọi sự như ý. Kính.

Caring

(Mrs.E.G., Herts)

*It's wonderful when someone needs
A friendly, helping hand
And thanks you with a grateful heart
Because you understand
It's wonderful the feeling that
You have a part to play
However small or humble
It means something every day
It's wonderful when folk are glad
Because they know you're near
That in these now uncertain times
The star of hope shines clear
Remember, there's no time to feel
Unwanted or alone
For when you know you're needed
Then the way ahead is shown !*

XM (suu tâm)

BẢNG THU CHI Lá Thư NGƯỜI RẠCH GIÁ

Tính đến ngày 25 tháng 8 năm 2007

Tiền còn lại
(tính đến cuối tháng 7 năm 2007,
xem lá thư NRG số 38): **125.55 Úc kim.**

Thu: 0.00
Chi:
- tiền tem (13/8/07) 51.95 Úc kim.

Còn lại: **73.60 Úc kim.**

Với sự tham gia đóng góp bài vở của thầy cô, cựu học sinh và thân hữu liên trường Kiên Giang.

"Người Rạch Giá" là lá thư thân hữu, là gạch nối giữa thầy cô, bạn hữu và đồng hương người Rạch Giá - Kiên Giang. Chúng tôi rất mong nhận được những đóng góp bài vở, hình ảnh, tin tức, và những ý kiến xây dựng của quý vị. Quý vị nào muốn nhận thư xin vui lòng cho chúng tôi biết (kèm theo tem nếu phải gửi qua đường bưu điện). Để tránh chuyện đáng tiếc có thể xảy ra, chúng tôi không nhận tiền mặt hay chi phiếu. Mọi liên lạc, xin thư về : Người Rạch Giá, PO Box 109, Bankstown NSW 2200 Australia; hoặc gửi về địa chỉ điện thư (email): nguoig_rg@yahoo.com.au

@ 2004 - 2007 Người Rạch Giá : http://www.geocities.com/nguoig_rg/rachgia.html

HỘI NGỘ THẦY TRÒ LIÊN TRƯỜNG KIÊN GIANG SYDNEY, ÚC CHÂU

Thư Tín

Cô Ngô Kim Hoa, Switzerland: Cám ơn cô đã gửi lời chúc tốt lành. Kính chúc cô được nhiều sức khoẻ.

Thầy Đoàn Hoà & cô Trần Thị Tươi, VIC: BTC rất tiếc khi hay tin thầy cô không tham dự được ngày Hội Ngộ Thầy Trò KG vào cuối năm. Kính chúc thầy cô dồi dào sức khoẻ, vạn sự như ý.

Cô Lê Thúy Loan, VIC: Đã nhận được Phiếu Tham Dự của thầy cô, nhưng em cần nói chuyện thêm với cô vì cần biết thêm một số chi tiết. Sẽ gọi điện thoại cho thầy cô. Kính.

Cô Ngô Bửu Thời, QLD: Em có nói chuyện với cô Lan Khanh, hi vọng cô sẽ thu xếp được để tham dự Hội Ngộ. Kính.

Thầy Phan Thanh Sử, Perth: Chúng em rất vui khi nhận được thư của thầy. Rất mong có dịp gặp lại thầy ở Sydney. Kính chúc thầy và gia đình an vui và thật nhiều may mắn.

Thầy Phạm Văn Quang, USA: Cám ơn thầy đã i-meo trả lời. Chúng em sẽ gửi thư mời cho thầy Nguyễn Kim Bảng như thầy yêu cầu. Kính.

Thư Kêu Gọi

Kính đến thầy cô,
Cùng các bằng hữu

TP vừa nhận lại được một người Thầy đã từng dạy qua Trường Phú Quốc thuộc tỉnh Kiên-Giang quê nhà. Người có hỏi thăm qua thầy Trầm Cảnh Thường và thầy Thu (vì có dạy tại trường cùng thời gian này).

Riêng cá nhân tôi không có học qua trường tại Phú Quốc nên cũng không được biết lắm về thầy lúc trước. Với mục đích đưa email này lên thỉnh ý kiến và tham

(Xem tiếp trang 15)

Booking khách sạn:

Như đã thông báo trước đây, số phòng thoả thuận với khách sạn Sunnybrook nay đã được thầy cô và quý vị ghi tên giữ chỗ hết cả. Tuy nhiên có một vài vị chưa xác nhận lại theo lời yêu cầu của BTC để tránh trường hợp có những thay đổi vào giờ chót. Hiện tại có một số quý vị đang có tên trong danh sách chờ đợi (waiting list) để nếu có vị nào không giữ phòng nữa thì giao lại cho quý vị có tên trong danh sách đó. BTC sẽ sắp xếp ưu tiên dựa theo thứ tự thời gian ghi tên mượn phòng. Xin cám ơn trước.

Đặc San Hội Ngộ

BBC chúng tôi đã nhận được hình ảnh, bài vở gửi về cho Đặc San Hội Ngộ của:

- chị Trần Túy Vân
 - Cô Đinh Thị Hồng Nguyệt
- Chúng tôi chân thành cám ơn cô và chị.

Ban Báo Chí

Danh sách các vị tặng quà:

anh Thành Tấn (Campsie Instant Photos)	1 digital camera hiệu Pentax
Excel Jewellers	3 đồng hồ hiệu Anne Klein
Cô Nguyễn thị Bạch Tuyết	1 bình hoa và 1 bàn để phone.
Trương Tấn Bửu	1 lò sưởi điện
Khánh Vân	2 chuỗi ngọc trai (Swarovski crystals & Freshwater Pearls)

Quý vị nào muốn ủng hộ, xin vui lòng gửi tiền vào trương mục (account) sau đây:

Tên trương mục: **KienGiang Alumni Association Inc.**

Tên ngân hàng: **CBA (Commonwealth Bank of Australia)**

Số chi nhánh ngân hàng (BSB no.): **062421**

Tên chi nhánh ngân hàng: **Westfield Centre - Hurstville NSW 2220**

Số trương mục: **10169511**

Swift Code: **CTBAAU2S (ở ngoài nước Úc)**

Xin quý vị lưu ý là **KienGiang** viết dính liền với nhau và không có dấu. Khi chuyển tiền vào trương mục, trong phần ghi chú, xin ghi rõ **họ tên, và địa chỉ** của quý vị để dễ phân biệt. **Nếu gửi chi phiếu, xin quý vị vui lòng chuyển qua tiền Úc trước khi gửi** (chi phí chuyển sang tiền Úc phải tốn khoảng \$A 10).

Điện Thoại Nhóm Tổ Chức Hội Ngộ:

Trần Văn Thông Mob: 0402 588 173

Phan Bá Khương Ph: (02) 97236062 Mob: 0422 362 761

Trần Hàng Nguồn Ph: (03) 93113259 Mob: 0418 549 892

Trần Thanh Liêm Ph: (02) 96451282 Mob: 0411 460 790

Mọi liên lạc, xin thư về :

Hội Ngộ Thầy Trò Liên Trường Kiên Giang,
PO Box 109, Bankstown NSW 2200 Australia.

Email: hoingokg07@yahoo.com.au

Web: <http://www.hoingokg07.com>

hoặc <http://www.geocities.com/hoingokg07/>

Nỗi lòng khách lạ phương xa

Paddington

*Paton đến taxi coi lạ mắt
Buýt đỏ hai tầng cũng thấy xinh
Đường phố cây xanh rất hữu tình
Hotel ở, chém sao mà ngọt lịm*

Dạo phố mình ta

*Buckingham kín cổng cao tường
Bigben cao ngất ngưỡng ven đường
Vào Harrod mà xem chơi cho biết
Xứ nữ hoàng, quá nhiều cà ri nị?*

Amsterdam

Xe đạp ơi

*Nhớ thời đi học thấy thương
Đèo nhau xe đạp trốn trường rong chơi
Phố xưa, chân sáo một thời
Bây giờ gần đến cuối đời, tìm đâu ?
Đời là một cuộc bể dâu ...*

Kiều nương

*Kiều nào cũng giống như nhau
Truân chuyên một kiếp, ra sao cuối đời ?
Ừ, thì chỉ có một thời
Phấn son đơn đã, gọi mời sở khanh
Lộng kiếng, Kiều đẹp như tranh
Cần sa nồng nặc mùi quanh chốn này
Thiên đường, địa ngục là đây*

Bên giòng sông Rhine

*Cứ ngỡ trên thuyền sông Cái Lớn
Qua phà Tắc Cậu về An Biên
Ta nghe âm lại lòng xa xứ
Nhớ mái tranh xưa, dáng mẹ hiền*

Dạo phố hồ Lucerne

*Trăng Trung Quốc tròn hơn trăng nước Mỹ
Đồng hồ Nga hơn đồng hồ Thụy Sĩ (*)
Thấy xứ người ta sống sao bình dị
Chợt thấy mình, sao quá đổi bon chen*

** thơ Lữ Phương*

Thuyền Gondola

*Sông nước hữu tình bên Venice
Mái chèo khua nhẹ, nước xanh rì
Nhớ xuồng ba lá trời quê ngoại
Lau lách ven sông, mộng xuân thì*

Chợ đời

*Nghèo khổ, dân đen buôn bán chạy
Phú lít nhà ta, cứ rượt dài
Ngẫm nghĩ phận đời do số mạng
Kẻ đói, người no, đũa ăn mỳ*

Montecarlo

*Cờ gian, bạc lận đâu cũng có
Như cánh thiêu thân chết từng giờ
Ừ nhỉ, người sao như trong mộng
Nhà cửa tiêu tan, sống vật vờ*

Barcelona

*Sang xứ đấu bò Flamenco
Vũ khúc quay cuồng nhịp Tango
Mai theo chuyến xe về Madrid
Dạo phố, coi hàng sale, mại dâm*

Bordeaux

*Trắng, đỏ vang gì đâu có khác
Nếp than quê cũ, vẫn lật nhào
Rượu đế Đường Xuồng, vẫn mây tao
Hơi rượu ngoại, tanh mùi trường giả*

Tháp Eiffel, đêm mưa

*Đã gặp bạn ta , Chàng Thiếu Úy
Một đêm mưa bụi tháp Eiffel
Đưa con gái nhỏ, làm hướng dẫn
Sợ bác và cha lạc nẻo đường
Lạc thì không lạc, nhưng mù tịt
Tiếng Pháp, tiếng người, tiếng nước ta
Xe lửa đường hầm, ôi ! Chàng chịt
Thiên la địa võng, quận mười ba*

Qua phà về lại Anh Quốc

*Phà qua biển rộng, như sông rộng
Nhớ qua quê nghèo miệt Xẻo Rô
Anh đi xứ lạ mộng hải hồ
Biết đâu được, mai này đi không nổi*

VĨNH HÒA HIỆP

DANH SÁCH THẦY CÔ & QUÍ VỊ ĐÓNG TIỀN THAM DỰ HỘI NGỘ THẦY TRÒ LIÊN TRƯỜNG KIÊN GIANG 2007

Họ Tên	BBQ (Người)	Du Ngoạn Sydney (Người)	Đêm Hội Ngộ (Người)	Du Ngoạn Canberra (Người)	Số tiền đã đóng (Úc kim)	Nhờ đóng tiền khách sạn (Úc kim)
Thái Thị Bạch Mai	4	4	4	4	540	
Trần Thị Thanh Tuyền	4	4	4	4	540	
Lê Kim Lan	4	4	4	4	540	
Lưu Thị Ngọc Thu	2	2	2	2	270	
Thầy Phùng Tuấn Sinh*	2	2	2		120	
Dương Cẩm Trân	4	4	4	4	540	850
Hàn Ngọc Minh	2	2	2	2	270	170
Hàng Hoàng Oanh	2	2	2	2	270	170
Hàng Cẩm Nhung	2		2		100	
Hàng Minh Châu	1		1		50	
Hàng Tố Nga	1		1		50	
Kiều Túy Nga	1	1	1	1	135	
Ngô Thị Út	1	1	1	1	135	
Cô Hàn Thị Lan Khanh	1	1	1	1	85	
Trần Hữu Ái	4	4	4	1	390	595
Tổng cộng	35	31	35	26		

Ghi chú:

* BTC sẽ hoàn trả lại thầy cô nếu số tiền đóng nhiều hơn qui định.

(Tiếp theo trang 13)

kiến ai đã biết qua thầy hay đã là học trò hoặc các giáo chức cùng thời tìm lại người xưa. Trong vài lần trao đổi thầy cũng có nhắc nhở đến Hồng Sâm và một số nữa mà bản thân không nhớ tên được, đồng thời cũng không biết.

Thưa cùng tất cả, việc tìm quen chưa được bao lâu thì vội vàng thầy ngã trọng bệnh ngặt nghèo của tai biến mạch máu não, chỉ trong vòng vài ngày qua. Thầy và cô cũng đang chật vật không có đi làm nữa, cả cô thầy hiện đang ở tại Canada, tỉnh bang Alberta, thị xã Edmonton. Xin kêu lên lời chia sẻ cùng gia đình thầy, nếu ai có nhã tâm giúp đỡ xin vui lòng gởi qua email tôi:

rosephungnguyen@hotmail.com

Tên thầy là [Chung Văn Nam](#) - thầy dạy tại trường Phú Quốc (xin lỗi thầy có nói khoảng từ năm nào đến năm nào mà bản mô lỡ quên rồi, có lẽ chờ thầy tỉnh táo sẽ hỏi lại...cáo lỗi đã sơ suất trong việc tìm lại thầy cô xưa.)

Ngoài ra các anh chị nào muốn giúp đỡ thầy, hoặc gởi lời chia sẻ có thể nhắc qua email này. Tôi sẽ cố gắng vận động cô và khi thầy tỉnh sẽ lấy địa chỉ rõ ràng hơn. (Thầy cũng vừa move lên tỉnh này từ tỉnh bang khác

thôi). Hy vọng với những lời trên email này sẽ có nhiều thầy cô và bằng hữu tìm lại được thầy cũ, và giáo chức của mình.

Chiều này vào bệnh viện thăm, thầy rất là xúc cảm và tôi được thầy ngâm lại bài thơ của Nguyễn Trãi ... mà tôi chỉ nhớ được man mác câu chót ... gì mà một thuyền ... một chống một chèothật là không có thuộc thơ ... xin lỗi... nếu ai có thuộc một bụng thơ của Nguyễn Trãi xin vui lòng viết lại cho xin ... hay là chắc phải chờ khi thầy tỉnh táo hẳn, bình thường trở lại sẽ xin thầy chép lại làm tài liệu...

Thêm nữa hiện tại bác sĩ đang gắn dây qua lỗ mũi vào bụng để chuyển thức ăn vào, vì thầy chưa ăn được. Thấy thì thầy có vẻ nhớ, nhưng hình như không tỉnh rõ ràng lắm....Cả một bên tay mặt và chân mặt bị liệt... Nghe cô báo lại là thầy sẽ được bắt đi tập thể dục để "gain" lại bước đi và cử động bình thường lại trong vài tuần nữa...

Kính chào thân ái.

Nguyễn Thanh Phụng

DANH SÁCH ỦNG HỘ HỘI NGỘ THẦY TRÒ 07 (tính đến ngày 25 tháng 8 năm 2007)

Chúng tôi chân thành cảm ơn sự ủng hộ của thầy cô và quý vị cựu học sinh liên trường Kiên Giang cho công việc tổ chức Hội Ngộ Thầy Trò 07. **Ban Tổ Chức HNTTLTKG Úc Châu 2007**

Nguyễn Phú Cường	2000 AUD (đã nhận)
Hình Thành Phúc (USA)	1000 USD (đã nhận)
Thầy Khải & Cô Tuyết	400 AUD (đã nhận)
Huỳnh Thanh Tùng	200 AUD (đã nhận)
Tăng Đức Sơn	200 AUD (đã nhận)
Trần Hàng Nguồn	500 AUD (đã nhận)
Nguyễn Phú Kiệt	300 AUD (đã nhận)
Phan Thu Mai & Khanh	200 AUD (đã nhận)
Phan Thị Mỹ Vân	200 AUD (đã nhận)
Huỳnh Bá Tươi	50 AUD (đã nhận)
Chị Dung	50 AUD (đã nhận)
Long Trinh	50 AUD (đã nhận)
Yến Lộc	200 AUD (đã nhận)
Một chs Toronto (CAN)	50 CAD (đã nhận)
Trần Cẩm Tú (USA)	150 AUD (đã nhận)
Hà Hữu Dũng (Germany)	200 AUD (đã nhận)
Dương Thị Bạch Cúc	100 AUD (đã nhận)
Trần Thanh Liêm	100 AUD (đã nhận)
Trịnh Sơn Lượng (USA)	200 USD (đã nhận)
Happy Nails (USA)	1000 USD (đã nhận)
Nguyễn Văn Minh (CD Video Manufacturing Inc.) (USA)	1000 USD (đã nhận)
Cô Đinh Thị Hồng Nguyệt (CAN)	100 USD (đã nhận)
Đặng Ngọc Thanh (USA)	200 USD (đã nhận)
Vương Ngọc Phụng (CAN)	20 USD (đã nhận)
Nguyễn Hồng Liêng & Thủy	200 AUD (đã nhận)
Tô Thị Hồng Việt (USA)	100 USD (đã nhận)
Quan Đô (USA)	40 USD (đã nhận)
Gia đình Tân Kim Sơn	1000 AUD (đã nhận)
Lâm Quốc Thanh (Bánh Mì Ba Lẹ) (USA)	1000 USD
Điều Tuấn Kiệt	1000 AUD (đã nhận)
Thầy cô Nguyễn Văn Hà	300 AUD (đã nhận)
Thầy Trúc & Cô Tường Vi	300 AUD (đã nhận)
Thầy cô Trịnh Quới Nhơn	200 AUD (đã nhận)
Huỳnh Văn Quang (KG Bakery) (USA)	1000 USD
Thái Thị Bạch Yến	100 AUD (đã nhận)
Trần Ngọc Diệp	100 AUD (đã nhận)
Cô Nguyễn Bạch Huệ (Sanjose, USA)	250 AUD (đã nhận)
Thầy Trần Thanh Hân	100 AUD (đã nhận)
Trần Văn Thông	100 AUD (đã nhận)
Đỗ Hữu Lộc & Thu Cúc (LA, USA)	200 USD (đã nhận)
Lý Ngọc Hiệp	100 AUD (đã nhận)
Gia đình Diễm Trang	200 AUD (đã nhận)
Khanh & Trần	100 AUD (đã nhận)
Lưu Ái Lý	200 AUD (đã nhận)
Thầy Nguyễn Chí Cường (CAN)	200 CAD (đã nhận)
Thầy Nguyễn Văn Duyệt (CAN)	200 CAD (đã nhận)
Ngô Quang Võ (CAN)	200 CAD (đã nhận)
Lý Tân Thu & Diệu (CAN)	200 CAD (đã nhận)
Tùng & Kim Ánh (CAN)	100 CAD (đã nhận)
Huỳnh Văn Một (CAN)	200 CAD (đã nhận)
Nguyễn Văn Thanh	100 AUD (đã nhận)
Bác sĩ Bạch Tấn Phát	500 AUD (đã nhận)
Hà Thanh Quang	100 AUD (đã nhận)
Lê Quan Liêm & Kim Vân (Vương Thừa Thế)	1000 AUD (đã nhận)
Trần Thị Lý	100 AUD (đã nhận)
Anh chị Ngôn & Huệ	50 AUD (đã nhận)
Phù Sĩ Sơn & Thu Năm	200 AUD (đã nhận)
Đặng Ngọc Thủy Nga (USA)	200 USD (đã nhận)
Nguyễn Thị Hoàng Thu	50 AUD (đã nhận)
Nguyễn Thiện Tâm (USA)	100 USD
Tạ Thị Xuân Lệ	50 AUD (đã nhận)
Đào Minh Quang	100 USD (đã nhận)
Nguyễn Phú Sang	200 AUD (đã nhận)
Trần Thanh Minh	50 AUD (đã nhận)

Lê Thị Kiêm Lang	50 AUD (đã nhận)
Lý Văn Tôn	100 AUD (đã nhận)
Cô Ngô Thị Bửu Thời	100 AUD (đã nhận)
Huỳnh Thế Nga	200 AUD (đã nhận)
Thầy Huỳnh Tiên	200 AUD (đã nhận)
Trần thị Kim Chi & Dung	150 AUD (đã nhận)
Lý thị Mỹ Loan	50 AUD (đã nhận)
Đoàn Hữu Đoàn	200 AUD (đã nhận)
chị Vương Cẩm	100 AUD (đã nhận)
Nguyễn Long Tuyền & Hạnh	50 AUD (đã nhận)
Phan Bá Khương & Ngọc	100 AUD (đã nhận)
Lê Thị Bích Đào	100 AUD (đã nhận)
Phan Thị Ngọc Ánh	50 AUD (đã nhận)
Lê Thị Tươi	50 AUD (đã nhận)
Nguyễn Thành Triều & Châu	100 AUD (đã nhận)
Huỳnh Thanh Quân	500 AUD (đã nhận)
Thầy cô Trương Tấn Vinh	100 AUD (đã nhận)
Phù thị Kiêm Anh	100 USD (đã nhận)
Thầy cô Danh Đức	500 AUD (đã nhận)
Thái thị Bạch Mai	100 AUD (đã nhận)
Nguyễn Thanh Khiết	100 AUD (đã nhận)
Hứa Tường Quý	100 AUD (đã nhận)
Trần Túy Vân	200 AUD (đã nhận)
Huỳnh thị Kim Phượng	50 AUD (đã nhận)
Thầy Trần Quang Đại	50 AUD (đã nhận)
Cô Thầy Lưu Kim Yến	500 AUD (đã nhận)
anh chị Mỹ	50 AUD (đã nhận)
Nguyễn Loan Phượng	50 AUD (đã nhận)
Trần Ngọc Giang (Ken)	100 AUD (đã nhận)
anh chị Chư & Liêng	50 AUD (đã nhận)
Một vị ân danh Âu châu	149.26 AUD (đã nhận)
Một vị ân danh Melbourne	400 AUD (đã nhận)
Thầy cô Nguyễn Văn Vinh	200 AUD (đã nhận)
Tăng Phước Tựu & Duôn (Quảng Thuận An RG)	1000 AUD (đã nhận)
Nguyễn Phú Sang	300 AUD (lần 2)
Dương thị Thanh Đào	150 AUD (đã nhận)
Lâm Trọng Nghĩa	100 AUD (đã nhận)
Trương Tân Bửu & Hoàng	100 AUD (đã nhận)
Hứa Chí Đức	200 AUD (đã nhận)
Thúy & Khải	100 AUD (đã nhận)
Nguyễn Văn Bé	50 AUD (đã nhận)
Lưu Hòa Xương & Hoà	100 AUD (đã nhận)
Ngô Hồng Hải	100 AUD (đã nhận)
Phan thị Mỹ Dung	500 AUD (đã nhận)
Huỳnh thị Kim Hồng	300 AUD (đã nhận)
Khưu Thanh Nho & Trần Văn Út	200 AUD (đã nhận)
Diệp Ngọc Kiều & Thành	100 AUD (đã nhận)
Trịnh Thị Giàu	50 AUD (đã nhận)
Nguyễn Thị Thanh Thủy	100 AUD (đã nhận)
Bùi Văn Tâm	200 AUD (đã nhận)
Thầy Vũ Đình Thi	200 AUD (đã nhận)
Nhà Thuốc Tây Kiên Giang (59 Phó Điều) Ông bà Huỳnh Tuấn	500 AUD (đã nhận)
Trần Hữu Ái	100 AUD (đã nhận)
Hứa Châu (Houston, USA)	241 AUD (đã nhận)
Trần Văn Phú (Cali, USA)	100 USD
Phạm Phú Hòa	50 AUD (đã nhận)
Kha Kim Huệ	50 AUD (đã nhận)
Lâm Kim Loan	200 AUD (đã nhận)
La Tú Phương	150 AUD (đã nhận)
Hàng Tố Nga	100 AUD (đã nhận)
Thầy Phan Thanh Sĩ	200 AUD (đã nhận)
Trần Hữu Ái	100 AUD (đã nhận - lần 2)
Nguyễn Thị Cúc & Nguyễn Kim Anh (USA)	200 USD